

عنوان مقاله:

سخن سردبیر

محل انتشار:

دوفصلنامه محیط زیست و توسعه، دوره 10، شماره 19 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسنده:

عبدالرسول سلمان ماهینی - Gorgan University

خلاصه مقاله:

آلودگی هوای شهرها و اجتماعی شدن مساله آن! حال و روز مردمان شهرنشین جهان خوش نیست! آلودگی هوای شهرها جان مردمان را می گیرد و اعصاب و روانشان را بر هم می ریزد. با این حال، همه آن چیزی که مردم در برابر آن انجام می دهند گلابه و ذکر ناراحتی های ناشی از آن است. به راستی چرا چنین است؟ چرا این مشکل بزرگ به سمت یک راه حل بزرگ سوق پیدا نمی کند؟ شاید دلیلش این باشد که مساله هنوز به شکل اجتماعی در نیامده است! در شماره های پیشین گفته شد که راه حل آلودگی هوا چند بعدی، چند جانبه، چند مقیاسی و دراز مدت است. برای حل، مشکل آلودگی هوا باید به صورت مساله اجتماعی در آید. دانیلین لوزیکی، در تعریف اجتماعی شدن یک مساله، ۴ شرط زیر را برشمرده است: ۱. دارای شرایط منفی باشد (برای مردم زحمت ایجاد کند، مسایلی مانند آلودگی ها، بیماری ها)؛ ۲. پدیده ای جدی، شایع و گسترده باشد (در کنار منفی بودن، تعداد بسیاری از افراد را درگیر کند)؛ ۳. امید خوش بینانه به ارایه راه حل برای آن وجود داشته باشد؛ و ۴. امکان تغییر منطقی آن وجود داشته باشد (هزینه- فایده تغییر و اجرای راه حل ها منطقی باشند). برای آلودگی هوا دو مورد آخر، یعنی امید خوش بینانه برای حل مساله و امکان تغییر منطقی بر مبنای هزینه- فایده یا وجود ندارد و یا حداقل از سوی مسولان و متخصصان تبیین و تبلیغ نشده است و از این رو شگفت آور نیست که ببینیم مردم در برابر آلودگی هوا موضعی منفعلانه در پیش گرفته اند و با وجود این که می بینند عزیزانشان از این موضوع در رنج هستند و در مواردی از دنیا می روند، حداکثر کاری که می کنند ذکر خاطره ای از رنجشان است!! مشخص است که برای رفع آلودگی هوای شهرها، جز با همکاری همه جانبه و با حضور تمامی سطوح و لایه های اجتماعی و ارتباط و انتقال دانش و تجربه و دمیدن در کوره امید و تلاش همگانی برای رفع مشکل، نمی توان آن را از بین برد. به عبارتی دیگر، دو شرط آخر دانیلین لوزیکی برای اجتماعی شدن یک مساله یعنی امید خوش بینانه به ارایه راه حل و همکاری و همگانی برای مقرون به صرفه شدن مبارزه با این مشکل باید شکل گیرد و جز آن چاره ای نیست! و البته که دو مورد بار سنگین تری بر دوش متخصصان محیط زیست و رشته های وابسته می گذارد! حدیثی از پیامبر مکرّم اسلام در این خصوص که دوباره در سخن سردبیر نقل می شود زمینه ای بسیار قوی برای ایجاد دو شرط آخر اجتماعی شدن مساله، یعنی امید خوش بینانه برای ارایه راه حل و به صرفه بودن آن فراهم می کند! محدث نوری روایتی را از پیامبر اسلام (ص) در خصوص «درختکاری» ارایه نموده است. حضرت فرمود: «ان قامت الساعة و فی ید احدکم فسيله، فان استطاع ان لا یقوم الساعة، حتی یغرسها فلیغرسها [۱]: اگر عمر جهان پایان یابد و قیامت فرا رسد و یکی از شما نهالی در دست داشته باشد، چنانچه به قدرکاشتن آن فرصت باشد، باید آن را بکارد». آیا وضعیت ما اکنون قیامت گونه است؟ البته که خیر! حتی اگر هم باشد، این حدیث نشان می دهد باید با امید به وظایف خودمان عمل کنیم و برای آن هم مسولان و هم مردم همگی باید باهم عوامل به ...

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2058034>

